

Posudek oponenta Magisterské práce

Jakub Hambálek

Mediální vliv Číny v Africe

Autor se vydává zkoumat mediální vliv Čínské lidové republiky na africký kontinent. Téma samo o sobě je zajímavé a rozhodně se vyplatí jako diplomová práce. Po pečlivém přečtení však celkový dojem z této práce je takový, že student tuto práci napsal ve velkém spěchu, což mělo negativní dopad na kvalitu práce. Jednak je práce velmi krátká. Pokud se počítá od úvodu do závěru, s výjimkou příloh a bibliografie, skutečná práce má jen něco málo přes 40 stran.

Dále neexistují téměř žádné „akademické“ zdroje, na které se autor odvolává. Hlavním textem se nezabývají ani důležité monografie uvedené v sekci zadání, např. Deborah Brautigam (2011) *The dragon's gift: The real story of China in Africa*. Je velmi problematické, že několik částí práce pojednává o problémech, které nejsou podloženy žádnými zdroji. Kromě toho se autor v několika částech nebo na několika tématech spoléhá pouze na jeden konkrétní zdroj a cituje v této části jen tohoto autora. Práci tak ochuzuje o jiné pohledy na problematiku z jiných akademických zdrojů.

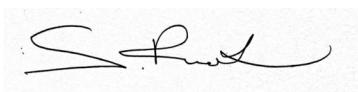
Pokud jde o strukturu, ta stále sleduje určité logické prvky, ale z mého pohledu autor dostatečně nedefinoval koncept měkké moci od jiných forem politické moci. Úvod je již slabým začátkem práce, je to především osnova kapitoly, ale neposkytuje důkladný vhled do tohoto poměrně širokého tématu. Vzhledem k názvu práce mě překvapila i formulace hlavní výzkumné otázky: „Využívá a používá Čína nástrojů měkké síly ve své zahraniční politice úspěšně“? Vzhledem k tomu, že se téma zaměřuje na média a Afriku, je tato výzkumná otázka příliš široká a nespecifická.

Teoretická část není špatně koncipována, ale z mého pohledu se autorovi nepodařilo kriticky a akademicky zaujmout. Velká část psaní se čte spíše jako zpráva než jako vědecká práce. Rozdělení do tří paradigmat a jejich narativ není v práci dostatečně rozvinut. Existuje také spousta akademické literatury o problémech souvisejících s jinými paradigmaty, která není využita. Je překvapující, že analytická část má pouhých 11 stran. Zaměření na média není v práci důsledně sledováno, například v části 41/41 se krátká diskuse o situaci v Ugandě zaměřuje především na výměnu studentů, nikoli na přítomnost médií. Konkrétně v této části je také zvláštní, že autor odkazuje na Mulvey 2020 pouze na konci většiny paragrafů, než aby podporoval jednotlivé věty tímto zdrojem. Lituji, že musím říci, že celá analytická kapitola je nekonzistentně napsaná a slabá. Zdá se, že autor zůstává jen na povrchu velmi složité a komplikované problematiky. V závěru autor učinil několik pádných prohlášení, ale bohužel mnoho z nich zůstává nepodloženo spolehlivými zdroji. Zůstává vágní a neprůkazné. V pracích je také několik chyb v odkazech. Někteří autoři citovaní v textu v bibliografii nefigurují, např. Choukron (2013), a jiné nesrovnalosti v bibliografii.

Chtěla bych autora pochválit za snahu o řemeslné zvládnutí magisterské práce, že v nich autor prokázala jisté dovednosti, které mě vedou k tomu, abych tuto práci **doporučila k obhajobě**, byť asi nebude úplně snadná.

Prague, 14 srpna 2021

Mgr. Stephanie Rudwick, Ph.D.